

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 4. Desumpta ex cap. 14. 15. & 2. lib. 16. Regum, in quibus describitur Davidis ira mitigata per Thecuitidem. Revocatio Absolonis & reconciliatio cum Patre. Ejus conjuratio. Fuga Davidis. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

ira, ut majus esset odium, quò oderat eam, amore, quò ante eam dilexerat. Inter alia amoris impuri incitamenta, quibus lasciva illa mulier Prov. 7. v. 17. incautam juventutem in suas casses rapere nitebatur, odores exstittisse refert Salomon, cujus verba sic legit Vatablus: *cubile meum odoratum reddidi.* Verùm, quod hac in parte nostro plurimùm deservit proposito, est hoc: quòd mulier illa ad excitandum odorem fallacissimum usa sit aloë & myrrhâ amarissimâ, dum ipsa fatetur: *asperxi cubile meum myrrhâ & aloë.* Ut innotescat, impurum inter amorem & amaritudinem non tam vocum, quàm rerum dari magnam affinitatem, quod ipsum propriâ doctus experienciâ fatetur Salomon Eccles. 7. dicens: *inveni amariorem morte mulierem. Mulier autem morte amarior* ait Hugo Cardin. in Eccles. *est carnis Voluptas.* Sicut mel faucibus & palato oris immissum, mirâ quidem dulcedine partes illas recreat; at vix transmissum in partes stomachi in bilem & fel degenerat, universo corpori nocivam; ita carnalis voluptas & suavis fœminarum amor mel in merum fel permutat, *Septuagintâ dicentibus: mel distillat in labiis fornicaria, qua ad tempus impinguat fauces, postea verò felle amariorem invenies.* Ad hoc uberiùs declarandum Eusebius Emissenus similitudinem affert eorum, qui labra vasis, in quo epotandum venenum clauditur, saccharò imbuunt, ut eò faciliùs contingat, absorberi venenum. Asserit ergo homil. 3. ad Epiph. *virus amaritudinis obscurant fraude dulcedinis. Mel est, quod ascendit in labia, fel est, quod descendit in viscera.* Testabitur hoc sibi evenisse Amnon, miserimè in mensa & regali Triclinio necatus. Quare plura non afferens exempla coronidis locò te adhortor Christiane, ut si corporis & animæ tuæ salutem optes, nil magis exosum habeas quam veneris amorem. Nam principium dulce est, sed finis amoris amarus.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 14. 15. & 16. lib. 2. Regum, in quibus describitur Davidis ira mitigata per Thecuitidem. Revocatio Absolonis & reconciliatio cum Patre. Ejus conjuratio. Fuga Davidis. Fidelitas Ethai. Contumelia Davidi illata à Semei.

Considera I. **C**onsilium illud, quod Joab dederat ad placandum N. 273. Davidem, qui implacabili odiò ferebatur in Absolonem

A a 3

nem

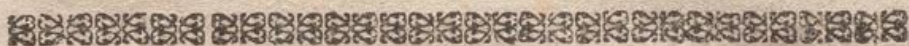
nem fratricidum. Is viduam Thecutidem subornaverat: ut Regem non quidem verbis, sed suspiriis & lacrymis, licet merè fictis compellaret: *lugere te simula*, inquebat ille, *sis quasi mulier jam plurimò tempore lugens*. v. 2. cap. 14. Et ecce! felicissimò successu res acta est. Fletus enim planctusque etsi simulatus & fictus, iram compescuit Regis. Concludes inde: quid lacrymæ & suspiria, ex corde verè & sincere contrito prodeuntia, valeant ad extinguendam iracundiam divini Davidis, ob tot peccata à nobis perpetrata ad vindictam excitati. *Magnus profectus est lacrymarum*, ait S. Elig. homil. 11. tom. 2. Bibl. vet. PP. *filius lacrymis mitigat patrem, & asperam matrem plorans mulcet parvulus: ita ergo peccator persusis lacrymis removet iram Dei*. Gravissimum illud existit Petri flagitium: siquidem Apostolorum omnium Caput & Princeps illius Sacri collegii repetitò periculò Caput Ecclesiæ & Principem totius mundi negaverat, ante hac tam solemnè confessione promulgatum, cum dixit: *tu es Christus filius Dei vivi*. Et tamen cœlestis Magistri tam enormiter ab illo offensi adeò mitigatus est furor, ut quantoicis benignò oculò perfidum intueretur discipulum testante id S. Evangelio: *respexit Petrum*. Causam hujus exponit S. Isidorus Deluf. lib. 1. Epist. 195. asserens: *Nec Petri abjuratorem ultus est, quoniam calentes ipsius lacrymas prospiciebat*. Etsi Salvator Civitati Jerosolymæ destinatum à Patre excidium præfagiret Luca 19. dicens: *ad terram prosternent te, non relinquent in te lapidem super lapidem*. Nihilominus eòdem tempore modum docuit Jerosolymam, divinam certò certius placandi Justitiam, & vindicem inhibendi manum, dum flevit super eam, circa quod Ambros. lib. 2. de Pœnit. c. 6. ait: *ipse Dominus super Jerusalem flevit: ut quia ipsa flere volebat, Domini lacrymis ad pœnitentiam pertingeret. Ipse nos flere vult, ut evadere possimus*. Evasis Magdalena quamprimùm lacrymis cœpit rigare pedes Christi, nec tantùm pœnas peccatis suis debitas evasis, sed ipsa evasis ad supremum virtutis Sanctitatisque Fastigium. Evasis præter innumeros alios juvenis ille, de quo Cæsarius lib. 2. c. 10. narrat. Quòd tam contritò pectore Sacrum Pœnitentiæ Tribunal accesserit, ut lacrymarum copia præpeditus, peccata explicare non posset: & hinc à confessario jussus ea in scripto tradere, cum obtulisset sedulò scripta, divinitus deletis litteris nihil apparuisse legendum, ex quo certum confessarius acceperit indicium, per copiosas pœnitentiæ lacrymas ceu per spongiam, omnia ejus peccata esse penitus absterfa. & deleta. Optimè ergo hortatur me & te Christiane Lector S. Chrysof.

in Psal. 50. homil. 2. peccata tua, inquit, in libro scripta sunt: Spongia autem instar lacrymæ tuæ, lacrymas mitte, & obliterantur. Nos ergo, qui instar Absolom fratricidæ æterni Davidis contra nos accendimus iram, ocius ad lacrymas, ex corde verè contrito prodituras recurramus, audituri Deum cum Davide dicentem v. 21. cit. cap. Ecce! placatus feci verbum tuum &c. Utque in gratiam ejus recepti non cogamur bienniò, aut longiori adhuc tempore post mortem corporum nostrorum instar Absolom conspectu Regis divini abesse: sed eum facie ad faciem videamus; hinc lacrymas pœnitentiæ ad finem vitæ continuemus, imitantes Jeremiam c. 14. exclamantem: deducant oculi mei lacrymam per diem & noctem, & non taceant.

Considera 2. Quàm claram Hypocritæ figuram repræsentet Absolom, dum affectu Religionis zelò nihil aliud quæsit, quàm sceptrum & regiam Dignitatem parentis sui. Vadam inquit, & reddam Vota. quæ vovi Domino in Hebron c. 15. v. 7. At quò aliò fine, nisi quem sequentia exprimunt verba v. 10. statim, ut audieritis clangorem buccinæ, dicite: regnavit Absolom in Hebron. O quot etiamnum habet Orbis inter Christianos Absolomes, qui varias Libidines Virtutis & pietatis palliò tegunt, ut ejusdem subsidiò, quod appetunt assequantur. De talibus pulcherrimè discurret Petrus Cell. c. 16. de pan. lug. asserens: oculum attendit Hypocrita non Deum, faciem non fidem, peccuniam non gratiam. Non fruitur Deò, sed utitur tanquam numò, & numò fruitur tanquam Deò. Deò emit Mündum, fide numum, Religione sæculum, lacrymâs vinum, jejuniis convivium, ciliciò linum, silentiò plausus hominum. Mirabile dictu. Latet, ut apareat, tacet, ut audiatur, non sequitur, ut consequatur. Recedit, ut præcedat, fugit, ut apprehendat. Plorat, ut rideat, jejunat, ut satiatur: sic cancer serpit &c. Christiane Lector! examina mores tuos, annon quandoque Hypocritisim redoleant? perpende horrendum illud supplicium, quod Absolom Hypocrita tribus lanceis in suo duplici corde transfossus Deo parentique suo dedit. O quàm acceptus fores æterno Davidi simplicitatis amantissimo, si non fictè, sed verè eum Ethai Gethæo dicens v. 21. cit. capitis: in quocunque loco fueris Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit & servus tuus.

Porro dum in sequenti capite legis: quomodo pius David ascenderit olivam, scandens & flens, nudis pedibus incedens & apertò capite. Et quantas in hoc tristissimo itinere contumelias sit perpessus à Semei, non

non tantum probra sed & lapides contra illum jactante : ob oculos mentis tibi pone Christum à Scribis & Phariseis, quos frequenter Hypocritas vocavit, instar Davidis fugitivum, & mellenis opprobriis affectum. Proin laudabilè zelò cum Abisai in te exandescere ; asserens cum illo : *quare maledicit canis moriturus Domino meo Regi, toties peccandò in ipsum, vadam, & gladiò mortificationis amputabo caput ejus v. 9. & 10. cit. capitis 16.*

FASCICULUS XLI.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 17. 18. & 19. lib. 2. Regum, in quibus describitur Achitophelis spretum consilium, ejus cura de disponenda domo sua, & secuta mors. Absolonis interitus Davidi Luctus.

N. 275. Considera I.

QUAM multos sit reperire etiam inter Christianos, qui Achitophalem imitentur : circa finem vitæ suæ cum eo tantum solliciti de disponenda domo sua, animam verò veluti rem nihili ducendam ex uncino suspendentes, dum de ejus æterna salute parum cogitant ; cum tamen toties audierint verba Christi Matth. 16. dicentis : *quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, anima verò sue detrimentum patiatur? aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Propheta regius ad ultima vitæ per insidias hostis sui deductus exclamat Psal. 114. *circumdederunt me dolores mortis.* At quæso : quid has inter angustias primum à Deo adjutore petit? an Angelum fortem, qui hostem profliget? an fideles amicos, qui desolatum consolentur, aut mortui hæredibus succurrant? neutrum ex his efflagitans, solummodò precatur : *O Domine! libera animam meam.* Quare etiam Psal. 118. canit : *anima mea in manibus meis semper.* In quæ verba S. Bernardus Serm. 3. de vigil. Nativit. Dom. ait. *Sicut quod in manibus tenemus, non facile obliviscimur, sic nunquam obli-*
visea-